

שיטה מקובצת

סא:

וּנִילָךְ מַעֲוֵרָב. הוי מנזי למימר אס כן למינו למה לי: **מכדי כ"ד עופות טמאים הם**. וזכולו איכא ג'

סימני טהרה זר מעורב ואי אפשר דהאי דליתיה זפרס ליתיה זחד מהני והאי דליתא זעזויה נמי ליתיה זנהי זכתז לן תרי זימנין כל חד וחד דלא תיכליה זחאי סימנא והוה ליה ז' כתוצים זבאים זכאחד ואין מלמדין לשאר עופות זבאין לפנינו דלא תיכליה זחד מהני תרי סימנים וכיון דאין מלמדין מנא לן איסורא דאיטריך נשר למשרייה כך פירש זקונטרס וא"ת והא זכמי איטריך נשר להמיר אותו סימן שלישי דליתיה לא זפרס ולא זעזויה אלא זי"ט לחודייה דה"ל דאסור דהא השמא מיבעיא נהי דלא הוה אסרינן זחד ועזויה משום דהוּו ז' כתוצין זבאין זכאחד כיון דליתנהו זי"ט עופות מ"מ זאותו סימן שלישי הייתי אוסר ואי ה"ל דאותו שלישי הוה זעורז הוה ניחא דהשתא נמי הוּו ז' כתוצים עורב וי"ט עופות ומניה זבלאו הכי לא קשה מידי דמנין היה לי לאסור זאותו סימן שלישי דמי"ט עופות לא ילפינן כלל לא זמה מזני ולא זק"ו דהוּו להו י"ט כתוצין זבאין זכאחד ואין מלמדין ומסיק דחד מהנך זתלתא דהדרי זכולוהו איתיה או זפרס או זעזויה והרציעי ישנו זחזירו נמנא זסימני זה לא נאמר אלא פעם אחת מזה דתימא דנילף מיניה לאסור עוף זבא זסימן אחד זכאחד מן הסומנין הללו דהא לא ידעינן מאי

ניהו ההוא סימן דאיזכיב לחודיה למילף מיניה להכי אתא נשר למימר האי הוה דלית ליה כלל טמא הא זעוף זבא זסימן אחד טהור כך פירש זקונטרס וזכנס פי' דלא ידעינן ליה מאי ניהו ההוא סימן דאיזכיב לחודיה למילף מיניה דאפילו ידעינן ליה כדפרישית שהיו מכירים שלך ותנשמת וכוס וינשוף מ"מ איטריך נשר למימר דלא ילפינן מיניה לאסור זבהוא סימן וא"ת והכי הוה מנזי למילף מהאי דלית ביה סימן החדש לאסור זסימן אחד כזה אי"כ למה לי דכתב רחמנא ההוא דלית ביה חד מהני ג' סימנין דהדרי זכולוהו השתא זתלתא לא זאכלינן זחד מיבעיא אלא ודאי להכי זכתיב סימן הישן זחד מהנך לומר דלא תילף גס מן החדש ולעשות שני כתוצין דלגופיה לא איטריך דלתי מקי"ו מי"ט עופות לאו פירכא היא דמהנהו לא ילפינן כלל דכולוהו זחשיבי מי"ט כתוצים זבאים זכאחד כדפרישית ולהכי פרטיה רחמנא לההוא דלית ביה חד סימן מהנך ג' סימנין של י"ט עופות ולהכי נמי פרט לעורז דלא ילפינן מיניה כלל ואכלינן זכך חד מהנך ג' סימנין וא"ת ומאחר דמי"ט עופות לא גמרינן ולכן זריך למיכתב חד דלית ביה חד מסומנייהו א"כ נילף מיניה מההוא אחד דזריך למיכתביה ביה דעתה אינן ז' כתוצים כיון דזריך למיכתביה וי"ל דלא שייך למילף מיניה כלל דהא לא גמרינן מי"ט עופות מכל אותן היתרים על שנים הראשונים הכתוצים משום דאיטריך קרא למכתבינהו דלא מזניו למיליפניהו משנים הראשונים דהוּו ז' כתוצים זבאים זכאחד הכי נמי ליכא למילף מיניה והרי הן השתא ז' כתוצים זבאים זכאחד שאותו סימן כתוב

עשרים זימנין ועוד יש לומר כל הסוגיא זענין אחר דמתחלה חישב פרס ועזויה ז' כתוצים זבאים זכאחד כלומר משום דאי ילפינן לטמא זסימן אחד א"כ לישתוק או מפרס או מעזויה ומחד הוה ילפינן דעוף זבא זסימן אחד טמא והי"ה לחזירו וכי תימא אי לא כתב אלא פרס הוה אמינא זאותו סימן שיטנו זפרס טמא זבל זעזויה שיש בו סימן אחר אימא דאותו סימן הוי סימן זשזב וטהור זאותו סימן גרידא הא כיון דאותו סימן הוי זשאר י"ט עופות א"כ אינו זשזב לטהר זפני זעזמו דכי איכא תרי זבהדיה (הדדי) הוי טמא כל שכן הוה זפני זעזמו ולא היה זריך למכתב עזויה וילפינן לה מפרס אלא להכי זכתביה למימר דהוּו ז' כתוצים זבאים זכאחד ואין מלמדין ומשני דאיכא סימן אחד זפרס או זעזויה דליתיה זי"ט עופות והשתא לא הוּו ז' כתוצים דכי ילפת לטמא זסימן אחד מאותו סימן שיש זי"ט עופות לא מנזי למימר איך דכתב רחמנא למה לי דאיטריך משום אותו סימן חדש דה"ל שהוא סימן זשזב יותר לטהר דליתיה זשום עוף טמא זבל מההוא ודאי שיש בו סימן החדש לא הוה ילפינן לטמא זסימן אחד דא"כ אותו שיש בו סימן זשזי"ט עופות למה לי דאותו אינו זשזב יותר לטהר ומניה דאי מיהו קשה דאי מאותו שיש בו סימן אחד של י"ט עופות ילפת לטמא עוף זבא זסימן אחד לא ליכתוב כלל אלא סימן החדש והוה ילפינן מיניה דכל עוף זבא זאותו סימן טמא וכי"ש זכאחד משאר ג' סימנין דלא מהני זשאר עופות ופי' הקונטרס עיקר ומיהו קשה לפי' הקונטרס דלמה זחשיב ז' כתוצים אותו שסימן טהרה שלו מי"ט עופות ושזחד מהנך ומה זכך דילמא אחי ללמד על עזמו ועל כיוצא בו שיש לו אחד מג' סימני טהרה דטמאים דמי"ט עופות לא הוה אחי דכולוהו כי"ט כתוצים זבאים זכאחד ולא דמו כלל לאותן היתרים על שנים הראשונים של י"ט עופות דאע"ג דזריכי לגופייהו א דלא ילפינן מינייהו היינו משום דאס אימא דילפינן מינייהו לא ליכתוב אלא חד ומשאר כולוה לישתוק אי לא כתבי חד דליתיה זפרס או זעזויה לא יליף מי"ט משום דהוּו י"ט כתוצין זבאין זכאחד ואי כתבי חד דליתיה זפרס או זעזויה זכאחד דוקא זחד סימן אסירא זבל שנים או שלשה שרו ולהכי זריכי דתרייהו ולעולם נילף מסימן היחידי דליתיה זפרס או זעזויה ולא דמי כלל לאותם י"ט גופייהו היתרים על השנים דהס שוים כולם ואס אימא דילפינן מינייהו לישתוק מכולוה ולא ליכתוב אלא חד: זכך

אלו טרפות פרק שלישי חולין

א"כ. דמעזויה זענין למילף למה לי דכתב נשר אלא מדכתביה ש"מ לא תילף מעזויה ושאר עופות זבאים זסימן אחד שאין מין פרס ועזויה טהור דמנשר תילף דלית ליה כלל לא תיכול הא אית ליה חד אכול וכי"ש תרי ותלתא חוץ מעזויה ופרס דלא זכשרינהו זחד ועורז נמי אע"ג דלית ליה תרי לא תיכול

ושאר עופות המפורשין אע"ג דלית להו זתלתא לא דלהכי פרט זבו קרא משום דליתו מנשר להיתירא: אלא **טעמא דכפז רחמנא נשר**. משום הכי קים להו דסימן אחד טהור: הא לאו הכי הוה אמינא לילף מפרס ועזויה. דלא זכשריה זסימן אחד: אין מלמדין. דאי זחד זסימן אחי לאורויי ולמילף מיניה דטמא ליכתוב חד ולית איך מיניה: דאיכא זבאי ליכא זבאי. אותו סימן שיטנו זזה אינו זזה הלכך לאו שני כתוצין זבאין זכאחד נינהו דהא מילרך זריכי דאי זכתיב פרס הוה אמינא זבאי סימנא הוה דלא תיכול זבל זסימנא דעזויה זכול להכי איטריך עזויה ואי זכז עזויה פרס לא אחי מיניה וכיון דתתרייהו זריכי הוה אמינא נילף מינייהו דזסימן אחד לא תיכול זכז רחמנא נשר: מכדי כ"ד עופות טמאין הן. וזכולוהו איכא ג' סימני טהרה זר מעורב ואי אפשר דהאי דליתיה זפרס ליתיה זחד מהני והאי דליתיה זעזויה ליתיה זחד מהני זכתז לן תרי זימני זכל חד דלא תיכליה זבהוא סימנא והוּו להו ז' כתוצין זבאין זכאחד ואין מלמדין לשאר עופות זבאין א' לפניו דלא תיכליה זחד מהני תרי סימני וכיון דאין מלמדין

מנא תיתי לן איסורא דאיטריך נשר למשרייה: זתלתא הדרי זכולוהו. השלשה זחורין זכולן כלומר כולן זין מין שיש לו שלשה דהיינו עשרים מינייהו וזין עורז דיש לו ז' אותן ז' מאלו שלשה הן והרציעי אינו א זכאחד מכל שלשה סימנין המנויין הזחורים זחס וחד מהנך שלשה איתיה אי זפרס אי זעזויה והרציעי ישנו זחזירו ונמנא זסימן זה לא נאמר אלא פעם אחת: מזה דסימא נילף מיניה. לאסור עוף זבא זסימן אחד זבזיה מכל הסומנים הללו דהא לא ידעו מאי ניהו ההוא סימנא דאיזכב לחודיה למילף מיניה להכי אתא נשר למימרא האי הוה דלית ליה כלל א' הא עוף זבא זסימן אחד טהור: הי"ג אלא **סורים דכפז רחמנא למה לי**. הואיל ולא מינייהו ילפינן ואי לגופייהו לא איטריכו דהא אפילו זסימן אחד טהור: לקרנן. שכן לבדן זשרים לקרנן ולא עוף אחר והאי דקתני להו זתנא לעיל וקאמר אף כל לא איטריך למילף מינייהו מידי סימני טהרה דהא זסימן אחד נפקא לן מנשר וכל שכן זד' אלא סימנא זעלמא אורי לן שאלו הן סימני טהרה אותן שהנשר והתורין זחוקין זכן. ואית דגריס אלא תורין דקתני זתנא למאי הלכתא ולא יתכן דהא א"כ מאי תירוזיה דריב עוקבא דקאמר לקרנן דמי איכא למימר אף כל מרזי זתרגולינן לקרנן הואיל ויש זכן ד' סימנים והלא כמה פעמים שנה זכן הכתוב ותינא זתורת כהניםא יכול כל עוף יהא זשר לקרנן זתלמוד לומר ויקריב מן התורים וגו' אין לך עוף זשר אלא תורים וזני יונה: היה

דאי ילפינן דעוף זבא זסימן אחד טמא והי"ה לחזירו וכי תימא אי לא כתב אלא פרס הוה אמינא זאותו סימן שיטנו זפרס טמא זבל זעזויה שיש בו סימן אחר אימא דאותו סימן הוי סימן זשזב וטהור זאותו סימן גרידא הא כיון דאותו סימן הוי זשאר י"ט עופות א"כ אינו זשזב לטהר זפני זעזמו דכי איכא תרי זבהדיה (הדדי) הוי טמא כל שכן הוה זפני זעזמו ולא היה זריך למכתב עזויה וילפינן לה מפרס אלא להכי זכתביה למימר דהוּו ז' כתוצים זבאים זכאחד ואין מלמדין ומשני דאיכא סימן אחד זפרס או זעזויה דליתיה זי"ט עופות והשתא לא הוּו ז' כתוצים דכי ילפת לטמא זסימן אחד מאותו סימן שיש זי"ט עופות לא מנזי למימר איך דכתב רחמנא למה לי דאיטריך משום אותו סימן חדש דה"ל שהוא סימן זשזב יותר לטהר דליתיה זשום עוף טמא זבל מההוא ודאי שיש בו סימן החדש לא הוה ילפינן לטמא זסימן אחד דא"כ אותו שיש בו סימן זשזי"ט עופות למה לי דאותו אינו זשזב יותר לטהר ומניה דאי מיהו קשה דאי מאותו שיש בו סימן אחד של י"ט עופות ילפת לטמא עוף זבא זסימן אחד לא ליכתוב כלל אלא סימן החדש והוה ילפינן מיניה דכל עוף זבא זאותו סימן טמא וכי"ש זכאחד משאר ג' סימנין דלא מהני זשאר עופות ופי' הקונטרס עיקר ומיהו קשה לפי' הקונטרס דלמה זחשיב ז' כתוצים אותו שסימן טהרה שלו מי"ט עופות ושזחד מהנך ומה זכך דילמא אחי ללמד על עזמו ועל כיוצא בו שיש לו אחד מג' סימני טהרה דטמאים דמי"ט עופות לא הוה אחי דכולוהו כי"ט כתוצים זבאים זכאחד ולא דמו כלל לאותן היתרים על שנים הראשונים של י"ט עופות דאע"ג דזריכי לגופייהו א דלא ילפינן מינייהו היינו משום דאס אימא דילפינן מינייהו לא ליכתוב אלא חד ומשאר כולוה לישתוק אי לא כתבי חד דליתיה זפרס או זעזויה לא יליף מי"ט משום דהוּו י"ט כתוצין זבאין זכאחד ואי כתבי חד דליתיה זפרס או זעזויה זכאחד דוקא זחד סימן אסירא זבל שנים או שלשה שרו ולהכי זריכי דתרייהו ולעולם נילף מסימן היחידי דליתיה זפרס או זעזויה ולא דמי כלל לאותם י"ט גופייהו היתרים על השנים דהס שוים כולם ואס אימא דילפינן מינייהו לישתוק מכולוה ולא ליכתוב אלא חד: זכך

מסורת חש"ס

א) וקדושין כד. וש"נ),
ב) זי"ל זכאחד), א) ויקרא פ"ק טו),

◀◀==▶▶

הגהות חב"ח

א) רש"י ד"ה מכדי כ"ד וכו' הזאין לפנינו דלא תיכליה:
ב) ד"ה מהו דתימא וכו' דלית ליה כלל טמא הא שף:

◀◀==▶▶

מוסף רש"י

ושני כתובין הבאין באחד אין מלמדין.
דמלא זכתיב אחד וגמור כולוה מיניה (קדושין כד.)
מדהדר זכתיב לאיך ולא ילפא זחזריה שמע מינה דוקא הני קאלמר (פסחים מה.).

א) דאע"ג דצריכי לגופייהו לא ילפינן מינייהו דהיינו משום דאס אימא דילפינן מינייהו לא ליכתוב אלא חד ומשאר כולוהו לישתוק אבל הכא ממאן לישתוק אי לא זכתיב:

◀◀==▶▶

רבינו גרשום

א"כ פרס ועזויה דכתב רחמנא למה לי. שהן יש בהן חד סימן ומהו הסימן אחד יש בו אחד מג' סימנין זששאר עופות זטמאין ואחד יש בו סימן רביעי שאינו זכולן שאינו דרוס: הוּו להו שני כתובים זבאין זכאחד. כלומר דמעיקרא זכרינן דשניהן יש בהן סימנן שוין והוּו להו שני כתובים זבאין זכאחד: סוף סוף דאיתיה זפרס איתיה זחד מהני כו'. בעשרים ואחד עופות: עורב אית ליה תרתין תרתין. כלומר מאותן סימנין דיש זככ"א עופות זטמאין יש בעורב תרי פרס ועזויה אית להו חד חד סימן אחד יש בו סימן אחד מהני סימנים דיש זככ"א עופות זטמאין והסימן הרביעי שאינו דרוס אי זפרס איתיה אי זעזויה איתיה דלית זכולוהו אחריני ומיניה זפנין למינמר דהוא אינו דומה לא לחבור ולא לעשרים ואחד: אי אפשר דליכא חד מיניה דדמי לחבריה כו'. כלומר מהני עשרים ואחד אי אפשר דליכא חד מינייהו דדמי לפרס ועזויה והוּו ליה האי דדמי לפרס ועזויה שני כתובים זבאים זכאחד ולא גמרינן מיניהו: גמריי עשרים וארבע כו'. ואי פרטינן למה אינו זמקשה כמעיקרא א) דאמר ליה גמירי הלכה למשה מסיני ליכא פירכא: לקרבן הן כשרין. ולא עוף אחר: בב' סימנין טהורין:

א) נראה דז"ל דהא דלמר ליה גמירי היינו הלכה למשה מסיני וליכא פירכא.